

Kázeň z ev. Služieb Božích s VP v Bratislave (NK), 30. 11. 2025,
8.30/10.00 h,
1. adventná NE, ES: 15, 23, 1; (cez VP: 23, 2 - 5; 16); 490, A 6, ev.:
Mt 21, 1 - 11,

téma kázne: **Výzva adventu - osvojovať si
Kristovo zmýšľanie**

(Kristova pokora - ako vstupná

brána do Vianoc)

Filipským 2, 5 - 11: „*5 Tak zmýšľajte medzi sebou ako aj Ježiš Kristus, 6 ktorý mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, 7 ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľuďom, a keď sa zjavil ako človek, 8 ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži. 9 Preto Ho aj Boh nadmieru povýšil a dal Mu meno nad každé meno, 10 aby v Ježišovom mene pokľaklo každé kolena tých, čo sú na nebi, aj na zemi aj pod zemou, 11 a každý jazyk aby na slávu Boha Otca vyznával, že Ježiš Kristus je Pán.*“

Milí bratia a milé sestry!

Dvom bratom sa prisnil rovnaký sen. Videli, ako ich anjel zaviedol do veľkej miestnosti. Bolo v nej dvoje dverí. Anjel bratom povedal, aby si ich dobre pozreli a rozhodli sa, ktorými dverami chcú opustiť onú miestnosť. Prvé dvere boli vysoké, pokryté zlatom. Po ich stranách boli dva malé otvory, cez ktoré sa dalo prejsť iba zohnutím sa. Druhé dvere boli opačné. Boli také malé, že ste sa museli zohnúť do pol tela, aby ste nimi prešli. Po stranách týchto druhých dverí však boli dvoje veľké majestátne dvere.

Sen bratom spôsobil zmätok. Spýtali sa anjela, aký význam má to, čo videli. On im odvetil: „Je to jednoduché, prvými dverami prejdete ako králi a ostatní sa vám sklonia v ústrety cez dvoje

malých dverí. **V druhých dverách sa skloníte, ale tak dáte ostatným možnosť vstať, vzpriamiť sa.**“

Jeden z bratov si vybral prvé dvere. Povedal si: „Chcem byť niekým dôležitým, aby si ma ostatní vážili, vzdávali mi úctu.“

Jeho brat si vybral druhé dvere. Pomyslel si: „Nechcem, aby boli ľudia kvôli mne malí, aby sa znižovali. Radšej sa vynasnažím žiť na úrovni svojich blížnych, aj keď mi to neprinesie slávu.

V skutočnosti sa slávnymi stali obaja. No keď zomrel prvý, všetci si pomysleli: „Vďaka Bohu, že už je preč.“ Keď pochovali druhého, ľudia plakali. **Mnohí vďaka nemu získali späť svoju dôstojnosť.**

Bratia a sestry, vstupujeme do obdobia **adventu**. Advent evokuje mnohé témy: svetlo, radosť, nádej. Najpre-kvapujúcejšou témou je to, na čo nás upozorňuje príbeh o bratoch aj text z Listu Filipským: **pokora. Skláňať pred ostatnými a tak im dať možnosť vstať. Vzpriamiť sa.**

Pán Ježiš Kristus bol prvý, kto prešiel tými pomyselnými malými dverami. Vždy mal božský stav. Apoštol píše, že Ježiš svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež. Ako tomu rozumieť? - Predstavme si mačkovitú šelmu, ktorá vo svojich pazúroch drží korisť a nechce ju nikomu ďalšiemu

pustiť. Pán Ježiš si nechránil svoj božský stav, ako si šelma chráni korisť. **Ježiš sa sklonil k tým, ktorí boli nižšie. Zo svojej nebeskej slávy za nimi zostúpil.** Stretával chorých, malomocných, posadnutých, žobrákov, ľudí ktorými iní pohrdali – napr. Samaritánov. Či tých, ktorých práva boli veľmi obmedzené – napr. ženy a deti. Nevyhýbal sa takým, ktorí sa svojím zlým spôsobom života odľudštili a ďalší sa ich stránili. Patril k nim napr. Zacheus (L 19, 1nn). Nepoctivo si nahonobil majetok, ale bol osamotený a izolovaný. Za takýmito ľuďmi Ježiš zostúpil. **Vzdal sa svojej slávy.** Prijal stav služobníka – otroka. Stal sa človekom, **žil medzi nami ľuďmi v pokore.**

Vzorom nám nie je nielen Jeho jednotlivá pomoc chorým či chudobným, ale **celý Ježišov príchod na svet. Jeho rozhodnutie priblížiť sa ľuďom, poľudštiť ich tým, že im ukáže, že Boh je na ich strane** (por. Mt 1, 23).

Pán Ježiš prejavil svoju poslušnosť Bohu až po smrť na kríži. Neznamená to, že by utrpenie a smrť vyhľadával, ale to, že **neúvol pred svojím poslaním.** Preto Ho Boh povýšil na najvyšší stupeň. Jeho vyvýšenie je absolútne. **Ježiš sa dostal vyššie ako bol na počiatku. Teraz je nielen rovný Bohu, ale ako taký aj uznaný ľuďmi.** Dostal meno nad každé meno. Každý napokon uzná, že Ježiš je Pán. Pán bol Boží

titul. Židia takto opisovali nevysloviteľné Božie meno (*Som, ktorý som* – 2M 3, 14).

Biblia nezastiera, že Ježiša Boh povýšil preto, lebo žil tak, ako žil. My spravidla považujeme za šťastného toho človeka, kto má peknú rodinu a je úspešný v tom, čo robí. Väčšinou si však neuvedomujeme, že za tým všetkým zväčša stojí mnoho obetí. **Naplnený život je spojený s veľkou disciplínou a namáhavým prekonávaním samého seba. Ježiš takto žil a Jeho vzkriesením, povýšením, sa nebeský Otec priznal k tomu, čo Ježiš konal a učil.** Ježišova životná cesta je teda potvrdením a zárukou pravdivosti a úspešnosti konania, aké čítame z Kristovho života.

Ak nelipneme na sebe a svojich právach, takýto postoj – **myslenie na to, čo slúži ďalším, nie len nám - prináša oveľa väčší zisk, ako keby sme konali opačne.**

Poviete si, kresťanská láska štatisticky len v menšine prípadov vedie k úspechu, väčšinou sa to nepodarí. Ale pozor! **Aj menšina prípadov, keď sa to podarí, prinesie mnohonásobný úžitok.**

Pavel nabáda nasledovať vzor Kristovej pokory. Sám sa snaží nasledovať postoj, ktorý sa zdá byť v rozpore s tvrdým svetom, v ktorom Pavel žil a v ktorom žijeme aj my. **Príklad Ježiša, ktorý sa rozhodol žiť v pokore, „ponížil sa a bol poslušný až do smrti a to až do smrti na**

kríži“, je však nielen vstupnou bránou do Vianoc, ale do celého kresťanského života.

Začína sa to jednoducho: trochu zabudnúť na seba a nechať sa zasiahnuť tým, čo sa deje okolo nás. Vojsť tými druhými dverami, aby sa ďalší mohli vzpriamiť.

Na začiatku 50-tych rokov minulého storočia v Paríži vystaňovali ženu z jej bytu. V skorej rannej hodine zamrzla na ulici. Katolíckeho kňaza abbé Pierra táto tragédia natoľko zasiahla, že na vlnách rozhlasu burcoval k pomoci mrznúcim bezdomovcom. vzdal sa funkcie poslanca francúzskeho parlamentu, aby sa mohol úplne venovať chudobným. V jeho práci pokračuje dodnes Emauzské hnutie, ktoré založil. Zachraňuje tisíce ľudí.

Začiatkom pokory je súcitiť s nešťastím druhých. Dielo abbé Pierra sa tak výnimočne rozvinulo preto, lebo jeho zakladateľa dojala dráma ženy, ktorá zomrela na podchladenie. **Ak sa k nám v Ježišovi Kristovi všemohúci Boh znížil a vyhládal si cestu k nám ľuďom, bolo to predovšetkým preto, že sa ho dotklo to, čo sme prežívali. Na začiatku pokory nie je vôľa alebo úsilie, ale srdce** (por. Mt 9, 36). Začiatok je nechať sa pohnúť situáciou.

Keď sa naša ľudskosť stretne s ľudskosťou nášho blížneho v hĺbke, zapáli sa iskra. Šťastný je človek, ktorého srdce pohne bieda, ktorá ho

obklopuje, utrpenie nešťastných a nárek utláčaných. Takto sa začalo poníženie Pána Ježiša Krista. Boh vnímal, čo sa s nami deje.

Osobitne v advente sme vyzývaní k dobročinnosti. Iste, **aj takto - jednorazovou pomocou - môžeme byť užitoční, no oveľa väčší vplyv má, keď sú láska k ľuďom a milosrdenstvo naším celoživotným postojom,** keď za dobro angažujeme pravidelne.

V pokornom úsilí každodenného života sa necítíme ako záchrancovia, ktorým obeť vďačia za svoj život. Ak nám skutočne záleží na ľuďoch, nevyhneme sa ani sklamaniam. Tie ktoré sprevádzajú cestu tých, ktorým záleží na ich blížnych. Nevyhneme sa únave, nedostane sa nám zaslúženého obdivu. Ved' kto by sa čudoval, že sa staráte o chorého člena svojej rodiny? Koho prekvapí, že vám záleží na problémoch priateľa? Koho zaujme, že to robíte tak dlho? Kto bude fascinovaný tým, že zostávate vernými kresťanmi napriek „púšti“, ktorou prechádzate a spoločnosti, ktorá odsúva vieru na vedľajšiu koľaj.

Kristova pokora je ešte výrečnejšia ako Jeho slová a zázraky. Ježiš sa „ponížil a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži.“ Preto Ho Boh vyzdvihol na najvyššie miesto a dal mu meno nad každé iné meno.

Pokora a vytrvalosť Pána Ježiša, ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych nám

ukazujú, že láska bude mať posledné slovo. V pokore a vytrvalosti má láska naozaj posledné slovo.

Adventné obdobie symbolizuje svetlo sviec. Svieca sa svietením spaľuje, umenšuje sa – prichádza o život, no práve tým prináša svetlo. **Advent je pozvaním nájsť svetlo.** Príležitosť dívať sa na Krista – Svetlo sveta (J 8, 12) a pozrieť sa aj do svojho vnútra. Zamyslieť sa nad svojím životom, aby sa nestalo, že sme zablúdili do temnoty, a ani si to neuvedomíme. Advent nás – teba i mňa – pozýva pýtať sa, či pri tom, čo konám, myslím na to, čo by Pán povedal na môj život? Tešil by sa? Alebo by bol zarmútený?

Spôsob, akým Ježiš žil, má takú hodnotu, že Pán Boh za ním stojí. Boh stojí na strane tých, ktorí nasledujú Kristov spôsob života a otvára im dobrú budúcnosť. Pán Boh má s nami veľké ambície. Dozvedáme sa o nich z Biblie.

Deti majú adventné kalendáre, v ktorých si každý deň otvorí škatuľku s obrázkom a čokoládou. My už nie sme deti. Bolo by však veľmi užitočné, keby sme aj obdobie adventu využili na to, aby sme si každý deň našli čas na modlitbu a na zamýšľanie sa nad Bibliou. Nie preto, aby sme si čosi „odfajkli“ – mali sme pocit, že sme dobrí kresťania. Keď Pavel píše o Ježišovom zostupovaní, znížení sa, chce

povedať, že **aj my si máme osvojovať toto Ježišovo zamýšľanie. Bibliu si čítame, Božie slovo počúvame, aby ovplyvňovalo naše myslenie.**

Kvalita spoločenstva v štáte a v cirkvi osobite, vždy závisí od ochoty jednotlivcov postúpiť obeť, zaprieť seba samého. Dať k dispozícii niečo zo seba a **byť tým, kto do spoločenstva čosi kladné vnáša, osvojovať si Ježišovo zamýšľanie, aj keď to bolí - to je výzva adventu.** Ak ju prijmeme, aj pri nás sa stane pravdivým Izaiášovo proroctvo (Iz 9, 1) , že ľudia, ktorí chodia vo tme, uvidia veľké svetlo... Náš život bude prinášať požehnanie ďalším a prizná sa k nemu Boh. A to rozhodne nie je málo. Amen.

Použitím: Petr Pokorný: *Má to smysl* (vyd. Vyšehrad, Praha 2012); Jiří Beneš: *Prameny pro divoké osly* (vyd. Vyšehrad, Praha 2020) a s myšlienkami Daniela Gnaegiho a Willyho Hoffsummera: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**